

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia 18 maja 2004 r.

w sprawie szczegółowego sposobu i trybu zwalczania afrykańskiego pomoru koni²⁾

Na podstawie art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) sposób i tryb postępowania:

- a) przy podejrzeniu afrykańskiego pomoru koni, zwanego dalej „chorobą”,
- b) przy stwierdzeniu choroby w gospodarstwie;

- 2) sposób i warunki określania obszaru zapowietrzonego i zagrożonego;
- 3) środki stosowane w celu zwalczania choroby.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o stwierdzeniu choroby, rozumie się przez to wykrycie przez powiatowego lekarza weterynarii przypadków zakażeń lub zachorowań, potwierdzonych wynikami badań laboratoryjnych, przy czym w przypadku wystąpienia epidemii powiatowy lekarz weterynarii może stwierdzić chorobę na podstawie wyników badań klinicznych lub epidemiologicznych.

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej — rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 maja 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 106, poz. 1125).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia częściowo wdrażają postanowienia dyrektywy 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiającej zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. Nr L 157 z 10.06.92). Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszym rozporządzeniu, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.

§ 3. 1. Powiatowy lekarz weterynarii, po otrzymaniu zawiadomienia o podejrzeniu choroby w gospodarstwie, niezwłocznie obejmuje je nadzorem i podejmuje środki mające na celu stwierdzenie albo wykluczenie choroby oraz zapobieżenie szerzeniu się choroby, w tym:

- 1) przeprowadza dochodzenie epizootyczne, a zwłaszcza:
  - a) przeprowadza badanie ogólne koniowatych,
  - b) przeprowadza badanie szczegółowe koniowatych podejrzanych o zakażenie lub o chorobę,
  - c) przeprowadza oględziny lub sekcję zwłok koniowatych,
  - d) pobiera próbki i wysyła je do badań do laboratorium, które jest określone w załączniku do rozporządzenia;
- 2) sporządza spis koniowatych utrzymywanych w gospodarstwie, z podziałem na gatunki, określając liczbę koniowatych padłych, zakażonych i podejrzanych o zakażenie; dane w spisie uaktualnia, uwzględniając także koniowate, które urodziły się w okresie podejrzenia o chorobę;
- 3) sporządza spis miejsc, w których istnieją sprzyjające warunki do namnażania się i przetrwania wektorów, którymi są kuczmany z gatunku *Culicoides imicola* lub kuczmany z innych gatunków z rodzaju *Culicoides*, które mogą przenosić czynnik zakaźny wywołujący chorobę, określone w przepisach Unii Europejskiej³⁾, oraz nakazuje zastosowanie odpowiednich środków w celu ich zwalczania;
- 4) nakazuje umieszczenie koniowatych w pomieszczeniach lub w innych miejscach zabezpieczonych przed wektorami;
- 5) nakazuje podjęcie czynności służących do zwalczania wektorów w pomieszczeniach lub w miejscach, w których przebywają koniowate, oraz wokół nich;
- 6) zakazuje wyprowadzania koniowatych z gospodarstwa, w którym podejrzewa się chorobę, lub wprowadzania ich do tego gospodarstwa;
- 7) nakazuje postępowanie ze zwłokami zwierzęcymi w sposób określony w rozporządzeniu nr 1774/2002/WE z dnia 3 października 2002 r. wprowadzającym przepisy zdrowotne odnoszące się do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273 z 10.10.2002);
- 8) przeprowadza regularne kontrole weterynaryjne w gospodarstwie.

2. Dochodzenie epizootyczne, oprócz ustaleń, o których mowa w art. 42 ust. 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, zwanej dalej „ustawą”, ma na celu określenie:

- 1) dróg przemieszczania koniowatych oraz zwłok koniowatych z gospodarstwa, w którym podejrzewa się chorobę, lub do tego gospodarstwa;
- 2) miejsc występowania wektorów.

3. Powiatowy lekarz weterynarii może zastosować środki, o których mowa w ust. 1, w innych gospodarstwach, jeżeli jest to uzasadnione ich położeniem lub kontaktem z gospodarstwem, w którym podejrzewa się chorobę.

4. Przepisy ust. 1 oraz środki zwalczania choroby, określone w przepisach Unii Europejskiej⁴⁾, stosuje się odpowiednio w przypadku podejrzenia choroby u koniowatych wolno żyjących w rezerwach przyrody.

5. Środki, o których mowa w ust. 1—4, stosuje się do dnia wykluczenia choroby przez powiatowego lekarza weterynarii.

§ 4. 1. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia choroby w gospodarstwie wyznacza je jako ognisko choroby oraz:

- 1) utrzymuje środki, o których mowa w § 3 ust. 1;
- 2) nakazuje i nadzoruje niezwłoczne zabicie koniowatych zakażonych i chorych.

2. Powiatowy lekarz weterynarii, w gospodarstwach znajdujących się na obszarze o promieniu 20 km od ogniska choroby, niezwłocznie:

- 1) nakazuje i nadzoruje zastosowanie środków, o których mowa w § 3 ust. 1;
- 2) przeprowadza szczepienia, o których mowa w art. 43 ust. 3 ustawy, stosując szczepionkę dopuszczoną do obrotu, oraz trwale i wyraźnie znakuje zaszczepione koniowate.

3. Powiatowy lekarz weterynarii nie przeprowadza szczepień, jeżeli nie zezwalają na to warunki epizootyczne, meteorologiczne, geograficzne lub klimatyczne; o fakcie tym Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską.

4. Powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki, o których mowa w § 3 ust. 1, w gospodarstwach położonych poza obszarem określonym w ust. 2:

- 1) jeżeli wprowadzono do nich koniowate pochodzące z ogniska choroby;
- 2) jeżeli koniowate z tych gospodarstw zostały wprowadzone do ogniska choroby;
- 3) w przypadkach uzasadnionych warunkami geograficznymi, ekologicznymi lub meteorologicznymi.

5. Główny Lekarz Weterynarii o zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 4, informuje Komisję Europejską.

³⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 2 lit. b dyrektywy 92/35/EWG dotycząca określenia wektorów przy szerzeniu się afrykańskiego pomoru koni.

⁴⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy 92/35/EWG dotycząca podjęcia dodatkowych środków w rezerwach przyrody przy podejrzeniu afrykańskiego pomoru koni.

§ 5. 1. Wojewoda albo minister właściwy do spraw rolnictwa, w przypadku wyznaczenia ogniska choroby, określa obszar:

- 1) zapowietrzony o promieniu co najmniej 100 km;
- 2) zagrożony, na którym w czasie ostatnich 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciwko chorobie, sięgający co najmniej 50 km poza obszar zapowietrzony.

2. Jeżeli obszar zapowietrzony, zagrożony lub obszar, o którym mowa w § 4 ust. 2, wykracza poza granice Rzeczypospolitej Polskiej, Główny Lekarz Weterynarii informuje o tym właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw trzecich w celu podjęcia współpracy w zakresie zwalczania choroby.

3. Główny Lekarz Weterynarii może wystąpić do Komisji Europejskiej o udzielenie zgody na zmianę granic obszarów⁵⁾, o których mowa w ust. 1.

§ 6. 1. W obszarze zapowietrzonym urzędowy lekarz weterynarii:

- 1) sporządza spis gospodarstw, w których przebywają koniowate;
- 2) poddaje gospodarstwa, o których mowa w pkt 1, okresowym kontrolom weterynaryjnym, w ramach których:
  - a) przeprowadza badania ogólne koniowatych,
  - b) pobiera próbki do badań laboratoryjnych, jeżeli jest to niezbędne, i przesyła je do laboratorium, które jest określone w załączniku do rozporządzenia.

2. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi dokumentację kontroli, o których mowa w ust. 1 pkt 2, wraz z opisem ich wyników.

3. Koniowate mogą opuszczać gospodarstwa znajdujące się w obszarze zapowietrzonym wyłącznie za zgodą i pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii w celu niezwłocznego dokonania ich uboju w rzeźni znajdującej się w obszarze zapowietrzonym, a jeżeli na tym obszarze nie ma rzeźni — w rzeźni wyznaczonej przez powiatowego lekarza weterynarii, znajdującej się na obszarze zagrożonym.

§ 7. Środki, o których mowa w § 6, mogą być dodatkowo uzupełnione o szczepienia:

- 1) określone w przepisach Unii Europejskiej⁶⁾;
- 2) o których mowa w art. 43 ust. 3 ustawy.

§ 8. 1. W obszarze zagrożonym stosuje się środki, o których mowa w § 6 ust. 1 i 2.

2. Koniowate mogą opuszczać gospodarstwa znajdujące się w obszarze zagrożonym wyłącznie za zgodą powiatowego lekarza weterynarii w celu niezwłoczne-

⁵⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 92/35/EWG dotycząca zmiany granic obszarów zapowietrzonych lub zagrożonych.

go dokonania uboju w rzeźni znajdującej się na obszarze zagrożonym, a jeżeli na tym obszarze nie ma rzeźni — w rzeźni wyznaczonej przez powiatowego lekarza weterynarii, znajdującej się na obszarze zapowietrzonym.

§ 9. 1. Środki określone w § 4 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 4, § 6 i 8 stosuje się przez okres, którego długość określają przepisy Unii Europejskiej⁷⁾, z tym że w przypadku zastosowania w gospodarstwach szczepień, o których mowa w § 4 ust. 2 pkt 2 i § 7, okres ten wynosi co najmniej 12 miesięcy.

2. Powiatowy lekarz weterynarii może wyrazić zgodę na przemieszczanie koniowatych znajdujących się w obszarze zapowietrzonym albo w obszarze zagrożonym:

- 1) w obrębie tych samych obszarów, jeżeli:
  - a) przeprowadził badanie kliniczne koniowatych znajdujących się w gospodarstwie i nie stwierdził objawów klinicznych choroby,
  - b) koniowate zostały oznakowane zgodnie z przepisami o identyfikacji i rejestracji zwierząt,
  - c) koniowate zostaną zaopatrzone w dokumenty określające ich pochodzenie i miejsce przeznaczenia;
- 2) do stacji kwarantanny, pod jego nadzorem i za zgodą powiatowego lekarza weterynarii, właściwego ze względu na miejsce położenia stacji kwarantanny, jeżeli są spełnione wymagania weterynaryjne określone w przepisach w sprawie szczegółowych wymagań przy przywozie i przemieszczaniu koniowatych.

3. Zaszczepione koniowate nie mogą opuścić gospodarstwa przez okres 60 dni od dnia szczepienia.

4. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską o podjęciu środków, o których mowa w ust. 2.

§ 10. Powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki określone w przepisach Unii Europejskiej⁸⁾, jeżeli choroba ma wyjątkowo groźny przebieg i wymaga podjęcia dodatkowych środków w celu jej zwalczania.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi: *W. Olejniczak*

⁶⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 9 ust. 2 dyrektywy 92/35/EWG dotycząca przeprowadzenia szczepień przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni w obszarze zapowietrzonym.

⁷⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 11 dyrektywy 92/35/EWG dotycząca okresu stosowania środków przewidzianych dla obszaru zapowietrzonego i zagrożonego.

⁸⁾ Decyzja wydawana na podstawie art. 12 dyrektywy 92/35/EWG dotycząca podjęcia dodatkowych środków przy zwalczaniu afrykańskiego pomoru koni.

Załącznik do rozporządzenia Ministra Rolnictwa
i Rozwoju Wsi z dnia 18 maja 2004 r. (poz. 1408)

LABORATORIUM PROWADZĄCE BADANIA W KIERUNKU AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI

Laboratorium Zakładu Wirusologii Państwowego Instytutu Weterynaryjnego
— Państwowego Instytutu Badawczego
ul. Partyzantów 57
24—100 Puławy